

צמאה נפשי

גליון 33

מועדי כניסת השבת

מוצאי שבת	הדלקת נרות
ירושלים: 5.58	ירושלים: 4.44
תל-אביב: 6.00	תל-אביב: 4.59
חיפה: 5.58	חיפה: 4.49
ביתר עילית: 5.58	ביתר עילית: 4.59
רבינו תם: 6.38	
הנץ החמה: 6.25	
סוף זמן ק"ש למג"א: 8.31	
סוף זמן ק"ש להגר"א: 9.07	
סוף זמן תפילה למג"א: 9.38	
סוף זמן תפילה להגר"א: 10.02	

פרשת משפטים- שקלים תשע"ג - דברות קודש מאת הגה"צ הרב אליעזר ברלנד שליט"א

תפילה לעני

מאת מורנו הרב שליט"א

- ריבוננו של
- עולם זכני
- לשמור שבת
- בכל פרטותיה
- ודיקדוקיה
- ואזכה תמיד
- לקבל שבת
- בקדושה
- ובטהרה
- בשמחה
- ובהדווה
- בשירים
- ניגונים
- וריקודים.
- וכל ימי אשרי
- זמירות בשיא
- ההתלהבות
- ולא אחסיר
- שום זימרה
- מזמירות
- שבת ומוצאי
- שבת כי שם
- כל השפע
- והישועה.

"שֵׁשֶׁת יָמִים תַּעֲשֶׂה מַעֲשֶׂיךָ וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי תִשָּׁבֵת..."

... ילד שרואה את האבא יושב בנחת, ושר ומזמר בשולחן שבת, נהיה לו כזה טוב על הלב כזה רוגע, זה כל החיים שלו, זה כל השמחה שלו...

"אמר רבינו שבת דומה כמו שיש חתונה גדולה מאד ושמחים ומרקדים שם הרבה מאד מאד בשמחה וחדוה גדולה. ועומד אחד ומלביש עצמו בבגדיו היקרים ורץ מהרה ורוצה לכנוס ולשמוח שם. אבל צריכים זכיה שיוכל לראותו מן החרכים מתוך סדק קטן (שקורין שפארינע) (שיחות הר"ן רנד)

כשמגיע שבת קודש יש חתונה בשמים. זה חתונה של 26 שעות, מקבלת שבת עד ההבדלה, וכל אחד צריך להשתתף בחתונה הזאת, בניגונים האלה, בריקודים האלה, שנעשים בשמים. מיד מקבלת שבת כשאומרים "לכה דודי" הקדוש ברוך הוא נכנס לגן עדן לרקוד עם הצדיקים, כל השבת כביכול ה' רוקד עם כל הצדיקים, עם כל המלאכים בגן עדן, וכולם רוקדים סביב הקב"ה ואומרים "זה ה' קיוונו לו נגילה ונשמחה בישועתו" וכולם רואים את ה' פנים בפנים, וכולם ניגונים מאור אספקלריא המאירה. כל מה שיש לנו בשבת, כל השמחה בשבת, זה מהשמחה שנמשכת מהמחולות והניגונים של הקב"ה עם הצדיקים בגן עדן, מהשמחה הזאת יורדת שמחה לעולם הזה.

הרבי אומר - שבת זה כמו חתונה ממש, זה פשוט חתונה! הדבר דומה לחתונה חשובה וגדולה שכולם הולכים אליה ורוקדים, אבל הבעיה היא שלא כל אחד מצליח להיכנס לאולם, האולם לא מכיל את כולם. כמו בחתונה של אדמו"רים שבאים 30 אלף, 40 אלף, 50 אלף חסידים חלק מטפסים על החלונות, חלק עומדים על הגגות עם משקפות לראות את החופה את השמחה הגדולה, את הריקודים של החתן, להסתכל מאיזה חרך, מאיזה סדק, מאיזה גג אולי יזכו לראות איזה שמחה בחתונה, אולי יראו איזה ריקוד מהחתונה.

אומר הרבי - שבת זה כמו חתונה, אבל מי יודע מי יזכה לראות את השמחה שבשבת מי יזכה לראות את השמחה הנפלאה שבשבת, את השמחה האין-סופית שבשבת "צריכים זכיה גדולה שיוכל לראות מן החרכים".

כי שבת היא רק בשביל ריקודים, בשביל שירים בשביל ניגונים, כשמגיע שבת קודש צריך לשמוח, לרקוד ולשיר. שבת קודש זה רק שמחה בלי סוף, שמחה שאין לה קץ, אסור שיהיה שום הרחור של עצבות שום הרחור של דאגה בשבת, בזה תלוי עיקר היהדות. כל מה שאדם יותר שמח בשבת יותר רוקד בשבת אז ככה הוא יכול לזכות לאור אלוקי לכל השבוע. האור האלוקי מאיר לאדם ע"י השמחה שהוא שמח בשבת, אין שום רשות שיהיה לאדם יגון ואנחה בשבת קודש, צריך להרגיש "כאילו כל מלאכתך עשויה" (רש"י שמות כ' ח'), ברוך ה' אף אחד לא בבית הסוהר אף אחד לא בשבי לכל אחד ברוך ה' יש שני חלות וכוס יין לקידוש.

כשאומרים "ויכולו" אומר ה"עשרה מאמרות", "ויכולו" - אז מכלים את הכול, את כל החשבונות את כל הדאגות את כל התוכניות". כשמגיע שבת קודש אסור שתהיה לאדם שום תוכנית מה לעשות בשבוע הבא, שום מחשבה מה יהיה בימי החול. מגיע שבת תן לה' לתכנן את הכול, אם אדם חושב בשבת מה יהיה אז אומרים בשמים "זו לא יהיה כמו שהוא חושב". מה אתה עושה חשבונות בשביל ה' יתברך? אתה מקלקל את כל התוכניות של ה' יתברך, לה' יש אין סוף תוכניות פי אין סוף יותר טובות מאשר לך. הכול רוצים לתת לך הכול רוצים להשפיע לך ה' רוצה לתת לאדם את כל השפע שבעולם, ה' רוצה לתת לאדם אין סוף טוב ואם אדם חושב בשבת מה נאכל, מה נשתה?, מה נאכל ביום ראשון מה יהיה ביום שני מה נאכל ביום שלישי אז אומרים לו בסדר מה שאתה חושב ניתן לך - ניתן לך לפי ההשגה שלך, אבל אם לא תחשוב ולא תשאל מה יהיה, מה יהיה ביום ראשון, ביום שני, אלא תתחזק בשמחה אז יהיו לך כאלה השפעות כאלה ישועות שבכלל לא קיווית להם, לא חשבת עליהם, ולא חלמת עליהם, לא תתאר לעצמך איזה שפע ה' יכול לתת לך. וצריך לשמוח בשבת קודש לשמוח ממש בלי קץ ותכלית, שמחה שאין לה שום גבולות, וכמובן להישאר בישוב הדעת. כי אי אפשר להמשיך את הקדושה של שבת את האור האלוקי של שבת רק ע"י הכלי שנקרא שמחה.

באה השבת - כולם שרים, כולם רוקדים עם הילדים, כולם! אדמו"רים, רבנים, ראשי ישיבות, כולם יושבים 3 שעות בשולחן שבת ושרים עם הילדים, הילדים אומרים דברי תורה.. חידושים.. הילדים מרגישים עונג שבת, מרגישים חשק, מרגישים חשק להיות חרדים, חשק להיות יראי שמים. שולחן שבת זה המפתח לכל הדברים שבעולם לכל הישועות, אדם יושב עם הילדים שלו ושר איתם אז הילדים שלו מקבלים חשק! חשק לתורה, חשק לתפילה, חשק ליראת שמים, אהבה לאבא ואימא. אתה לא שר? זה לא בשבת! אדם לא שר זמירות, מה יעשה והבן ולא יחטא אף?.. משפחה שלא שרה זמירות אז אחר כך הילדים מסתובבים, אין להם מה לעשות אז יוצאים החוצה שומעים דברים לא יפים פוגשים חברים רעים, מקלקלים חברים אחרים. הילד רואה שהאבא לא מתפלל לא שמה, לא שר זמירות אז הוא הולך ועושה עבירות. כשמגיעה השבת ילד צריך לראות שאבא שלו שר ומתפרק וכוסף ומתענג על השבת ואז גם הוא יקבל טעם בשבת, טעם בחיים, - עכשיו זה זמן של זמירות, שירים, שעה שרים זמירות אז הילדים מקבלים חיות, צוחקים ומאשרים, אם הילד שר עם האבא בשבת אז בזכות השעה הזאת הוא יכול להזיק מעמד עד השבוע הבא, אם הוא יעצב עם חבר רע הוא יגיד לו "תעזוב אותי, מה אתה רוצה להרוס אותי?" הילד רואה את האבא יושב בנחת שר מזמר נהיה לו כזה טוב על הלב כזה רוגע, זה כל החיים שלו, זה כל השמחה שלו, ואז לא מעניין אותו מה שיש ברחוב לא מעניין אותו ההבלים שיש ברחוב. מה ילד צריך יותר מזה?! המנימום של יהודי זה זמירות שבת בלי זה הוא לא מתחיל.

שאלו את אבא של רבי דוד מלעלוב איך זכית לבן כזה? - הוא אמר שכשהוא היה מגיע לשיר בזמירות שבת את הניגון "ויזכו לראות בנים ובני בנים עוסקים בתורה ובמצוות" הוא היה אומר את זה בכאלה בכיות ככזו דביקות חצי שעה לפחות, שיזכה לראות בנים ובני בנים. אדם רוצה שהילד שלו לא יוריד את הפאות! למה הוא לא יוריד את הפאות? מה הוא רואה מהאבא, אבא ישן בשבת, אוכל, ושוב אוכל וישן, וחוזר חלילה.. אם היה רואה שהאבא שר בהתלהבות ומרקיד את הילדים ומלחיב אותם שום ילד לא היה מוריד את הפאות שלו, ושום ילד לא היה יוצא לתרבות רעה, כי הילדים גם הם רוצים לעבוד את ה' רק שהם לא רואים שום עבודת ה'. אז אם אדם ישיר בדביקות, ישיר בניגונים "ויזכו לראות בנים ובני בנים" אז הוא והבנים ובני הבנים כולם ילכו עם פאות ויעסקו בתורה ובמצוות.

שבת מברכין

שבת מברכין זו שבת מיוחדת, אז אפשר לזכות לדברים הכי גדולים בעולם, כי כשיש שבת מברכין צריכים לכוון על הרגע של המולד. כי ברגע של המולד מתקבלות כל התפילות שמבקשים, בשניה של המולד מתקבלות כל הבקשות. ברגע הזה ממשכים את ההשפעה לכל החודש, ברגע המולד נפתחים כל השערים ואדם יכול לקבל את המוחין לכל החודש, אז מקבלים את השפע של כל החודש ברוחניות וגשמיות. אדם יכול לפעול כל פעולה שבעולם ברגע המולד שזה עת רצון, ברגע הזה נמחלים כל העוונות. כל מי שייגיד באותו רגע תהלים, תיקון הכללי, ילמד גמרא, ליקוטי מוהר"ן, יגיד ליקוטי תפילות, יעשה התבודדות יזכה לכל הישועות.

המולד לפי הגרימ"ר יהיה ביום ראשון בשעה 17:17.

קריאת קודש לכל קהל קוראי העלון "צמאה נפשי"
אנו מבקשים מהציבור היקר להשתתף, לזכות ולקחת חלק במצוה חשובה זו להפיץ את העלון בארץ ובעולם. כל תרומה תתקבל בברכה

שמך יועבר לברכה
 אצל הרב שליט"א
 לזרע בר-קיימא, לרפואה
 לפרנסה, לעילוי נשמה וכו'
 052-7602440 052-7639126
 toratbreslev@gmail.com

פני מלך

לתת עם כל הלב

החכמה היא לתת עם כל הלב. כמו שה' נותן לנו, למשל את הפירות. איזה נועם עליון גנזו בתוך הפירות. הפירות הם הרי לא מחויב המציאות. אפשר להיות בלי פירות. הם לא כלולים בתוך אבות המזון. לא צריכים את הפירות. אנחנו יכולים לקבל את כל המזון שלנו גם בלי הפירות. הפירות זה אהבת ה' אלינו. זה הנועם שה' נותן לנו. זה כמו שהאמא נותנת לילד שלה איזה פקאל'ע, כי הוא ילד טוב. הפירות שה' ברא זה כדי לשמח אותנו. מינים שונים, צורות שונות, כאלה וכאלה וכאלה, בשביל לקשט את הארץ, בשביל לקשט את הלבבות, לתת לנו את כל סוגי הטעמים. כדי שגם לנו תהיה עין טובה. כדי שגם לנו יהיה לב טוב. שניתן לכולם הרבה דברים טובים. כמו שה' נותן לנו כזו מתיקות וכזה שפע וכאלה גוונים, שגם אנחנו נזכה לארח עם כל הלב, לתת פעם צדקה למישהו לא רק בשביל שיהיה לו לחם ומים אלא שיהיה לו את הכל, כמו שה' יש לו כזו עין טובה לתת לנו את הכל. וכשניתן בצורה כזו, אז השני ירגיש את הלב הטוב, הוא ירגיש את האור האלוקי שיש בתוך הדבר שקיבל".

" יהודי צריך כל הזמן לרצות להתקרב אל ה', לחפש את האור של ה'. איך? ע"י שיאיר פנים לחבר. ודווקא כשאין לו כוח אליו וכשהוא מזהה אותו מרחוק, הוא לא בורח לצד השני של המדרכה.. הוא מתגבר, וכן מקדיש לו מילה טובה.

צריך להגיד מילים טובות בבית. לחייך. וכשהשני לא יודע איך לתת אני מלמד אותו ואני מחמם את האווירה. וגם בבית אני אומר מחמאות ואני מתפעל מבני הבית. כי מי שרק מתלונן, מי שרק אומר שלא נותנים לי ולא עושים לי ולא התייחסו אלי ולא הסתכלו עלי ולא ולא ולא, אז הוא חס ושלום כמו ים המוות. אבל מי שזוכה, אז כל מה שמגיע אליו וכל מה שיש לו וכל מה שהוא מקבל וכל מה שהוא מרגיש וכל מה שמושפע לו מלמעלה ומכל הכיוונים, הוא יודע להחזיר, לתת, להרעיף את זה על בן הזוג, על הילדים, על השכנים, על ההורים, והחזות והחזנות, על הקב"ה, ומי שזוכה שמכל מה שהוא מקבל הוא גם נותן ומשפיע על סביבתו, אז הוא כמו ימה של טבריה, שזה מים כאלה מתוקים, כאלה נפלאים.

פרפראות התורה

שניים, דהיינו כפל. כי מוכרח להוציא ולהקיא גם עצמות חיות ממש, בחי' "מבטנו יורישנו", שזוהו בחי' כפל. (ליקוטי הלכות ה'גניבה ד,ב)

"חיים שניים ישלם" (כב, ג')

"עין תחת עין" (כא' כד')

במסכת בבא קמא (פד', עא') פרשו "עין תחת עין" - ממון. העיר על-כך הגאון רבי אליהו מוילנא: פרוש זה של חז"ל מרומז בלשון הכתוב שלפנינו. שהרי, היה צריך לכתוב "עין בעין", או "עין בעד עין", ולמה כתוב "עין תחת עין"? בכך בא הכתוב לרמז לנו, שהעונש על פגיעה בעין הוא - "תחת עין" - מה שבא אחרי אותיות המילה "עין". הנה אחרי האות ע' באה האות פ', ואחרי האות ו' באה האות כ', ואחרי האות נ' באה האות ס'. שלוש אותיות אלה מצטרפות אפוא למילה "כסף" - רמז לדבר, שהפוגע בעין חברו (או באיבר אחר), יצטרך לשלם את ערך האיבר שנפגע על ידו... (בני ציון).

זהו בחי' מה שהגב צריך לשלם כפל, כי היצה"ר והסט"א נקרא גנב, כי הוא אורב על האדם בכל עת כמו גנב ממש, והולך עם האדם בכמה מיני הטעויות ורמאות ונכלים וערימימיות כמו גנב ממש. ועיקר הגניבה שלו הוא בענין המחשבה שבאדם, ששם עיקר התחלת שליטת היצה"ר ח"ו, אם אין נזהרין ונשמרין ממנו היטב. כי עיקר היצה"ר חותר עליו בגניבה גדולה, וגונב את מחשבתו שתצא לחוץ לחתור מחשבות זרות. ועיקר התגברותו במחשבתו הוא בדרך גניבה ממש, כידוע לכל מי שמשים לב לעניניו. ע"כ צריך האדם לשמור א"ע מאד מאד בשמירה יתירה בכל עת, באופן שלא יתחיל להוציא מחשבתו אל החוץ ח"ו. כי באמת המחשבה ביד האדם, וזה בחי' מה שהגב צריך לשלם כפל, כמ"ש: "חיים שניים ישלם", היינו כשמתגברין עליו ומוציאין ממנו הגניבה מהקדושה, והיינו כל הדעת וכל התפילות שבלע, אזי גם הוא מוכרח להחזיר פי

סיפור לפרשה

"ורפא ירפא" (כא' יט') אמרו חז"ל (ברכות ס', א'): "מכאן שניתנה רשות לרופא לרפאות"

"וכי יפתח איש בור" (כא' לג')

בשכונתו של חסיד אחד, מחסידי הצדיק רבי משה מצ'רטקוב, גר סוחר אמיד שהיה לועג למנהגי החסידים לפנות לעזרת רבם כל אימת שנתרגשה עליהם צרה ומצוקה. לסוחר זה היתה בת יחידה, שזכתה מאביה ומאמא לכל הטוב המזומן לאדם בעולם הזה. לימים, חלתה הבת במחלה אנושה, וכל הרופאים שהובחלו אל מיטתה, לא מצאו לה מזור ומרפא. ראה החסיד את פניו הקודרים של שכנו, ואמר לו: שמע לעצתי, ולך אל הצדיק מצ'רטקוב, שכבר גלה כוחו במקום שכלה כוחם של רופאים נודעים. בתחילה נדהם האיש מהצעת שכנו, כי נזכר שהיה שופך כל הימים קיתונות של בוז כלפי החסידים ומעשיהם. אולם כשנוכח לדעת שכלו כל הקיצין, וחיי בתו היחידה תלויים על חוט השערה, נעתר לדברי שכנו החסיד, ונסע לחצרו של רבי דוד משה מצ'רטקוב, כדי לבקש באמצעותו רחמי שמים. עיני הצדיק בפתקת הבקשות שהושיט לו האיש, וקרא אליו בקולו הרך: 'מה אומרים הרופאים על מחלת בתך?' - 'לצערי הרב, נואשו הרופאים מלמצוא לה רפואה' - השיב האיש בעינים דומעות. 'כך אומרים הרופאים?' - 'שאל הרבי בהתרגשות, והחל מהלך בחדרו מצד לצד, והרי כבר קבעו חז"ל בענין זה הלכה פסוקה: 'ורפא ירפא' (ברכות ס' א)'. 'מכאן שניתנה רשות לרופא לרפאות'.

מסופר על הסבא מסלובודקה, שראה פעם את אחד מבחורי ישיבת סלובודקה, שהתכופף להרים פיסת ניר שהיתה על רצפת הישיבה, בחושבו כי מדובר בדף קרוע מספר קדש, הטעון גניזה. אולם משנוכח לדעת שפיסת הניר הכילה דבר חולין, השליכה שוב לארץ. הבחין הסבא מסלובודקה בהתנהגותו של הבחור, קרא אליו והוכיחו: 'איך אתה מעז לעשות דבר כזה? הלא אתה מזיק ברשות הרבים, וכורה בור להכשיל בני אדם...'. תמה הבחור, והשיב 'כי מה זה שיך לכרית בור ברשות הרבים?' - הסביר לו הסבא: 'בור', אין זה דוקא אם אתה עושה מכשול ותקלה, שחברך עלול להיהרג או להינזק. אלא, גם אם אתה מאלץ מישהו להתכופף ולהרים ניר זה, אתה 'מוזיק'. שהרי, בכך אתה מבטל אותו מדרכו ומלימודו, ואתה מתחייב על - כך משום 'בור'. יתר על - כן: אף שאתה לא בעל הניר הזה, ולא אתה השלכת אותו בראשונה על הרצפה, אלא אחר, אבל מאחר והגבתה אותו, אתה הוא עכשיו בעל "הבור" ובעל התקלה. שכן, כך אומרת הגמרא, שבמעשה זה של השלכת הניר שוב לרצפה, סלקת את המעשה הראשון (השלכת הניר על - ידי אדם אחר בראשונה), ואתה הוא החייב. מהמעשה הנ"ל אנו למדים, כמה צריך האדם להיזהר מאד, לבל יגרום נזק או צער לחברו, כשם שאין הוא רוצה שאחרים יגרמו לו נזק וצער, וכל המרחם על הבריות - מרחמים עליו מן השמים. (בני ציון).

נמצאנו אפוא למדים מכאן, שלרופאים יש רשות להביא ישע ורפואה לחולים, אך אין להם רשות לומר נואש לחייהם. הצדיק הרחיק קמעה, והוסיף: בתפלת שחרית אנו אומרים: 'מצמיח ישועות, בורא רפואות...' ולא אומרים 'הצמיח ישועות וברא רפואות'. ובכך אנו מצהירים באמונה שלמה, שהקב"ה בורא בכל שעה ושעה רפואות הנצרכות לחולים. הצדיק נפרד מהאיש בברכה, שה' ישלח רפואה שלמה לבתו החולה, והזמינו לשוב ולבשר לו על - כך במהרה. נפעם ונרגש מן השהיה במחיצת הצדיק ומברכתו, שב הסוחר לביתו. ולמרהב הפלא, חלה התאוששות רבה אצל בתו החולה. ולא עברו ימים מרובים, והבת החלימה כליל ממחלתה, ואביה שינה את אורח חייו מן הקצה אל הקצה, והיה לאחד מחסידי הנאמנים ביותר של הצדיק רבי משה דוד מצ'רטקוב... (בני ציון).

שבת שלום!

לעילוי נשמת רבקה בת ישראל ע"ה

לרפואת מיכאל בן אסתר הי"ו

לרפואת לאונורה בת חוה תחי'

מיכאל אייזיק בן ברכה רייזל הי"ו זיווג הגון ואמיתי עם כל המעלות לעבודת ה' בשלמות

שני בת אוולין תחי' חזרה בתשובה זיווג הגון והצלחה

טובה קרן בת אוולין תחי' חזרה בתשובה זיווג הגון והצלחה

נחמן טביבי כל הישועות

זיו בן רחל הי"ו הצלחה ברוחניות וגשמיות

לרפואת והצלחת הרב והרבנית שליט"א